

[Pelle Voigt]

På den baggrund synes vi, det ville være direkte uhøfligt, ja nærmest ondt at stemme imod det dagsordensforslag, hr. Hans Hækkerup har fremsat, så vi vil undlade at stemme.

Per Stig Møller (KF):

Jeg synes, det er glædeligt, at ord her i folketingsalen kan have virkning. Det er glædeligt, at min advarsel til Fremskridtspartiet om, at de risikerede at komme i sikkerhedspolitisk båd med SF, åbenbart har virket, sådan at Fremskridtspartiet nu er flygtet skrigende bort fra SF. Det er da kun dejligt, at ord har virkning i en debat her i salen.

Til gengæld har det ikke haft den store virkning, at jeg har prøvet at forklare SF, at sikkerhedspolitik er en kompliceret affære, og at ikke mindst atomvåbenpolitikken er yderst kompliceret. SF har forelsket sig i ét element i den atompolitik, der eksisterer i verden i dag. Men der er jo altså en lang række andre elementer, og SF må acceptere, at a-våben eksisterer, og at vi i Danmark ikke har nogen. Det gør det til en ret billig omgang for SF's vedkommende.

Man må også acceptere i SF, at de kortsænkende atomvåben kan være af vidt forskellig beskaffenhed: hvor mange sprænghoveder og hvilken rækkevidde? Og så må SF også acceptere, hvad jeg startede min tale i dag med at sige, at der jo er en relation til den våbenmagt, der er over for os, nemlig Sovjetunionen. Vi kan ikke ensidigt se på den vestlige forsvarskapacitet uden at sammenholde den med Sovjetunionens.

Lad os nu sige, at vi fjerner alle artillerigranater. Så vil det give én situation i Europa. Fjerner vi alle slagmarksvåben, giver det en anden. Fjerner vi artilleri plus slagmark, giver det en tredje. Fjerner vi de kortsænkende våben uden at fjerne det, jeg netop har nævnt, giver det en fjerde situation.

Det, der sker, er, at SF ser tingene alt for forenklet, og fordi vi ikke vil se tingene så forenklet som SF, siger man, at vi ikke har nogen politik på det.

Vores politik er netop, at vi skal have færre våben, vi skal have en mindre sammensætning, men således, at sikkerheden bevares og friheden sikres. Den frihed sikres ikke ved, at man som Fremskridtspartiet bare erklærer, at alting skal blive, som det var. I Norge og i Holland er der overvejelser, i Tyskland er der overvejelser.

Det, det drejer sig om for os, er at komme frem til den rigtige kombination af konventionelle styrker og de forskellige atomare våben. Det er faktisk en politik, der er noget mere vidtskuende og sikkerhedsorienteret end SF's.

Det er også derfor, vi har fulgt SF's ønske om at drøfte disse ting i Det Sikkerheds- og Nedrustningspolitiske Udvalg. Hvis tingene var så enkle, at vi kunne afslutte det i dag, hvad i alverden skulle vi så diskutere videre for i udvalget? Det forstår jeg at SF heller ikke finder nogen grund til.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg skal blot sige til den konservative ordfører, at Fremskridtspartiet aldrig har haft og heller ikke får nogen sikkerhedspolitisk alliance med SF.

Vi har med god grund kritiseret regeringen for dens manglende forsvarsvilje. Regeringen er nået så langt efter dette marskandiserforlig med Socialdemokratiet om disse gamle, trætte leopardtanks, som ikke kan skyde efter solnedgang, at man fuldstændig har opgivet ævred. Man tør ikke engang skrive i sin motiverede dagsorden, at man tager udenrigsministerens redegørelse til efterretning.

Så langt ned er Det Konservative Folkeparti nået i sin forsvarspolitiske holdning. Det er det, vi har kritiseret.

(Kort bemærkning).

Pelle Voigt (SF):

Jeg kan forstå, at hr. Per Stig Møllers politik i det, vi taler om her, er, at tingene skal ses i en større sammenhæng, men at Det Konservative Folkeparti ikke, selv om dette har været diskuteret i en ganske lang årrække, har noget som helst bud på, hvad denne sammenhæng skal være. Det er interessant at se, at der i NATO nu faktisk foreligger konkrete planer om, hvordan den sammenhæng skal se ud, som man skal tage stilling til.

Jeg begynder også at få forståelse for en række af de omrokeringer, vi har set i regeringen. Jeg kan ikke lade være med at tænke på, hvad der ville ske med den danske stemmeafgivning, hvis hr. Per Stig Møller havde været udenrigsminister i denne sag: Man ville have været helt ude af stand til at tage stilling til f.eks. John